

בהעלותך

יח' סיון תשפ"ה

גליון מס' 478

אפריון שלמה

המרכז הרוחני

לע"נ משה בן רחמה לע"נ אלברט אברהם בן חנה
לע"נ מרים בת אסתר לרפואת אבלין בת גורגיה
לרפואת שלמה בן מרים הי"ו

הדלקת נרות: 19:07
נץ החמה: 05:29
צאת שבת: 20:28
צאת שבת ר"ת: 21:00

כפתורים

"ומדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה".

ידוע שהרבי'ה הקדוש ר' שלומקיה מזוועיל היה בעל עבודת ה' טמירה ונעלמה והיו לו הנהגות מיוחדות שהיו למעלה מהשגת אנוש.

אחד הדברים שכן בלט אצלו היה עניין תיקוני הנשמות שהיו מגולגלים בבעלי חיים... כל הזמן היו בביתו מסתובבים סביבו חתולים... והוא לא הסכים בשום פנים ואופן לגרש אותם! פעם אחת הנכד שלו התעצבן על איזו חתולה אחת שלא הפסיקה להציק... הוא תפס אותה, שם אותה בתוך בשק, וזרק אותה באיזו שכונה רחוקה...

כשהוא חזר, החתולה כבר הגיעה לפניו.

אמר לו ר' שלומקיה: "אמרת לך... לא תוכל לגרש את החתולה הזו מפה".

הפלא הגדול היה שלאחר שהוא נפטר החתולים הפסיקו להגיע... ראו בחוש שהוא היה עוסק בתיקון נשמותיהם. פעם אחת הגיעו חבורה של חתולים ועשו רעש בלתי נסבל... אפילו המשב"קים שידעו שלא מתעסקים עם החתולים, אמרו לו שהפעם זה עבר את הגבול... אי אפשר להמשיך כך! הרבי'ה סירב, אבל הגבאים עמדו על שלהם – אי אפשר! אמר להם הרבי'ה: "תדעו לכם נאמנה, לפני כמה דורות היתה מחלוקת גדולה מאוד בין שתי קהילות בעם ישראל... וכמו בכל מחלוקת, היו כאלו שהוסיפו שמן למדורה כפי הנהגה במחוזותינו...

זה אמר על הרבי'ה הזה... והשני אמר על הרבי'ה ההוא... ובקיצור אש המחלוקת הלכה ולובתה עד כי גדלה מאוד! כל אלו שליבו את אש המחלוקת התגלגלו באותם חתולים מסכנים, והם סובלים צער עצום שאי אפשר לכם אפילו לתאר...

אמנם כוונתם היתה לשם שמיים, והם רק יצאו להגנת רבותם, אבל בשמיים אין מחילה וסליחה למי שפוגע בגדולי ישראל... "אל תגעו במשיחי"!

וכל התירוצים שהם סיפרו בשמיים לא הועילו להם להימלט מהדין הקשה הזה...

הם הגיעו לכאן בכדי לקבל תיקון, וזו הסיבה שהם צורחים ומייללים כל כך הרבה..."

לא מוצא חן בעיניך?... הרבי'ה שלך אומר ההיפך...?

בסדר, אבל למה לדבר? תשתוק!

שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו.

תעלה ת'נרות

"דבר אל אהרון ואמרת אליו בהעלותך את הנרות".

אומר רש"י: כשראה אהרון חנוכת הנשיאים חלשה אז דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא, ולא שבתו. אמר לו הקב"ה: חייך! שלך גדולה משלהם, שאתה מדליק ומיטיב את הנרות. לא הבנת...

היה חיוב על מישחו להביא את הקרבנות שהנשיאים הביאו בשבוע שעבר? לא.

מישהו אמר לשבת לוי שהוא לא יכול להביא קרבנות? לא.

אז מי אמר לך לא להתנדב?!

אתה רוצה להביא – לך תביא!

למה חלשה דעתו???

אומר הש"ך על התורה: מה היה הקרבן?

"קערת כסף אחת שלושים ומאה משקלה... כף אחת עשרה זהב מלאה קטורת".

מאיפה יש ללויים כל כך הרבה כסף?!

לכל השבטים היתה ביזת הים, ממילא כל שבט יכל להרשות לעצמו להביא קרבן כל כך יקר, אבל שבט לוי לא השתתף בביזת הים...

ולמה הם באמת לא לקחו חלק בביזת הים?

ביזת הים היתה תשלום על כל עבודת הפרך שעם ישראל עבד במצרים, ומאחר ששבט לוי לא עבדו במצרים, לא היה להם חלק בביזת הים.

אבל למה הם לא עבדו?

כי הם למדו תורה...

בגלל שהם למדו תורה הם לא עבדו, ולכן הם לא היו בביזת הים, וממילא גם לא היה להם כסף להביא קרבנות...

חלשה דעתו של אהרון.

אמר לו הקב"ה: שלך גדולה משלהם!

אל תתבאס ואל תיפול לשברון... זה שאתה מדליק את הנרות ומיטיב את המנורה זה יותר מכל הכסף והזהב שהביאו לי!

אברך צעיר ששוקד על תלמודו מגיע לבית הכנסת...

הבניין על שם ספרא... הארון על שם עזרקה... הספרייה על שם דוויק... והגמרות על שם פרידמן ושונשטיין....

איך הוא מרגיש?

רק אני לא השתתפתי בבניית המשכן...

למה?

כי אני לומד תורה, ולכן אין לי...

אומר לו הקב"ה: תירגע, כל מה שאתה רואה פה – זה הכל ממך!

זה הכל מזה שאתה יושב ועוסק בתורה, אתה מדליק את הנרות של העולמות העליונים, הכל מתמלא שם באור עצום, ורק מהגיצים שנופלים נעשים כמה דולרים בכיס של החלאבים האמריקאים....

צדיקים

רבנו ירוחם ליבוביץ' ממיר זצ"ל

השעה כבר היתה מאוד מאוחרת בלילה. במיר שבפולניה של לפני המלחמה, אין מנורות רחוב ואין פנסים. עלטה כבדה שורת בלילות ואין אפשרות לראות מאומה. קבוצת בחורים, בני הישיבה, צועדים בחבורה בדרכם מבית המדרש אל חדר האכסניה. ביניהם ר' שלמה שמעון קרליץ, אשר התלווה אליהם לחדרם (הבחורים התחלקו לאכסניות שונות בעיירה הקטנה והוא ישן באכסניה אחרת מזו של חבריו). לפתע נשמעו קריאות מאחור. מישהו קורא להם, מישהו רץ אחריהם. הם ניסו להביט לאחור, לבדוק את זהותו של הרודף. אך בשל

החשכה לא יכלו להבחין במאומה. בחלה גדולה אחזה בהם והם החלו לרוץ כל עוד נפשם בם לכיוון האכסניה. אך ככל שהגבירו את מרוצתם, שמעו גם את קולותיהם של אותם אנשים נושפים בעקבותיהם. סוף סוף הגיעו לחדרם. הם נכנסו פנימה במהירות ונעלו אחריהם את הדלת על מנעול ובריה, מקווים שאותם אלמונים לא ינקשו בדלתם. עברו דקות ספורות ונקישות עזות נשמעו היטב בדממה ששררה בחדר. הבחורים פחדו, אך שום בריה לא הייתה להם והם נאלצו לפתוח את הדלת. בפתח עמדו מספר שוטרים מן המשטרה המקומית של העיירה. "כמעט וירינו בכם", זעמו השוטרים לעברם, "קראנו לכם ולא עניתם. במקום לענות- ברחתם. כמעט וירינו בכם כדי לעצור אתכם. מדוע לא עניתם? אנחנו רוצים לראות את תעודות הזהות שלכם!". באנחת רוחה כבושה הוציאו הבחורים את התעודות והראו אותם לשוטרים. כולם, חוץ פר' שלמה שמעון קרליץ. "התעודה שלי אינה כאן", הסביר לשוטרים. "אינני מתגורר פה", חדרי נמצא במרחק מספר רחובות והתעודה נמצאת שם". השוטרים לא הסתפקו בהתנצלותו של ר' שלמה, אלא התעקשו ללכת לאכסנייתו ולבדוק את התעודה. "בוא איתנו עכשיו לשם והצג את תעודתך", פקדו השוטרים, "אבל עכשיו ומיד!". ר' שלמה נפרד מחבריו והלך לאכסנייתו בלוויית השוטרים, הציג לפנייהם את התעודה ונפטר מהם לשלום. למחרת בבוקר נודע הסיפור למשגיח של הישיבה, הגאון הצדיק ר' ירוחם ליבוביץ' זצ"ל והדבר הסעירו עד מאוד. עוד באותו יום ניצב המשגיח ליד ארון הקודש בבית המדרש ואמר לפני הבחורים שיחת מוסר נוקבת. "אומר את האמת", פתח ר' ירוחם את דבריו, "עקב המקרה החמור שאירע אתמול, חשבתי שצריך אולי לסגור את הישיבה, וכבר שוחחתי על כך עם רבני הישיבה". הבחורים הוכו בתדהמה והביטו זה בזה. "מה אירע? איזה מקרה חמור? מה הדבר הנורא שאירע וגרם למשגיח לחשוב לסגור את מקום התורה הגדול הזה- ישיבה מיר המעטירה?". איש לא הבין את כוונת המשגיח עד פירט את סיפור המעשה, שאירע אתמול לבחורים מהישיבה עם השוטרים. וכשסיים המשגיח את סיפור המעשה, פנה אל הבחורים בתביעה: "כיצד זה ייתכן שהבחורים מן הישיבה שלנו יתנו לחבר ללכת לבדו, בשעת לילה מאוחרת, בלוויית שוטרים גויים, ולא יצטרפו ללוותו? הרי יש סכנה בדבר! ומעבר לכך, כיצד לא הרגישו הבחורים את הפחד והבהלה שהרגיש תברם במצב שכזה, ולא נחלצו לעזרתו? איך הם נשארו באכסניה שקטים ושלווים? איך ייתכן שדבר שכזה קרה בישיבתנו? ואם כבר קרה, ואין מידות טובות, אז אולי צריך לסגור את הישיבה. הרי כל התורה שנלמדת לא שווה מאומה- כשאין מידות טובות!".

הפינה הרגילה

"והאיש משה ענו מאוד מכל האדם אשר על פני האדמה".

פעם אחת האדמו"ר ה'דברי יחזקאל' משינאווא הגיע לאיזו עיר לשבות שם...

לא היו לו שם חסידים, אבל החסידים שלו הגיעו עמו...

ותצא כל העיר לקראתו, הבן של רשכבה"ג ה'דברי חיים' מצאנו...

כל אחד ביקש שהוא יישן אצלו, יאכל אצלו, יתפלל אצלו...

אבל הרבי'ה אמר אני ישן אצל פלוני, ואוכל אצל אלמוני, ואני מתפלל בביתו של החייטים שם בסוף העיר...

טוב, בשחרית בית הכנסת היה מפוצץ, אי אפשר היה להכניס סיכה...

למה?

גם הרבי'ה הגיע, אבל היתה שם גם שבת חתן... החתן כובד בעליית מפטיר, ואיך שהזמינו אותו לעלות, הרבי'ה התחיל להשתגע...

"אה! בה! קו-קו-ריקו! ים בם בם! קולולוש!". וכל הקהל עומדים פעורי פה.

מה קרה לרבי'ה???

ואם זה לא מספיק כשהתחיל החתן לקרוא את ההפטרה, הרב עשה כאלו קולות משונים והתחיל לעשות תנועות כאילו הוא מנסה לתפוס מלאכים באוויר...

אפילו החסידים הותיקים לא ראו דברים כאלו מעולם... איזה בושות... אבל כחסידיים הם שתקו. במוצאי שבת, כשיצאו מהעיירה, התנפלו החסידים הקרובים של הרבי'ה ואמרו לו: "מה זה היה צריך להיות?! מה הלך שם בבית הכנסת?!" ענה הרב: החתן הזה הגיע אלי שבוע שעבר ואמר לי שהוא לא יודע לקרוא, בקושי יודע לברך... איך תעבור השבת חתן? אמרתי לו שלא ידאג, הכל ילך חלק, אני אגיע וכולם ישימו לב רק אלי.

מלגה לברית מילה

אפריון שלמה מעניקה לאברכים שולמדים יום שלם,

מלגה על סך 500 ש"ח לברית מילה ע"י המוחל

עמרם דהוקי 0548-488555

מלגה ע"ס 1,500 ₪ לברית בשבת

בשכונות בית וגן, קריית יובל והסביבה

מונבל ל-4 מלגות ביום.

עם מרן הגר"ש בעני זכיל

עם מרן רח"ל הגר"ש הרש"י שליט"א

עם מרן האב"ד הגר"ש שרנבין שליט"א

עם כ"ק האדמו"ר מסאטמאר שליט"א

עם מרן השניט הגר"ש שליט"א

עם מרן האב"ד הגר"ש שרנבין שליט"א

עם המוקבל הגר"ש ליבוביץ שליט"א

עם הגר"ש מוצאמי שליט"א

עם הגר"ש שוכנא שליט"א

עם המוקבל הגר"ש בעני שליט"א

עם האדמו"ר הגר"ש אבנצ'ר שליט"א

עם המוקבל הגר"ש ליבוביץ שליט"א

עם המוקבל הגר"ש שרנבין שליט"א

עם המוקבל הגר"ש שליט"א

עם הגר"ש כרין שליט"א

עם הגר"ש ברד שליט"א

עם המוקבל הגר"ש שליט"א

נא לא לקרוא בשעת התפילה

העלון טעון גניזה